

Aiala: «M'agrada que la feina tingui una coherència, amb uns colors propis i una imatge»

Parlem de '2021: An Earth Oddity', el nou disc de la cantant on descobrirem les seves inspiracions i inquietuds

Aiala | Arxiu

2021: An Earth Oddity (Kasba Music, 2021) és el segon àlbum de la cantant barcelonina **Aiala**, un joc de paraules que és un homenatge a dos referents culturals, **David Bowie** i **Stanley Kubrick**. El treball de la jove artista, de només 24 anys, és una imparable explosió de color i ritme en la composició, producció i disseny d'un disc que mescla soul-pop amb ritmes llatins i electrònica. Una sorprenent antídota que interpreta brillantment tretze temes en anglès, castellà i també en català, amb **Spxxn P** a "White Wine (Raro)".

Aiala va començar sent un duet i ara és el projecte personal de Jara Aiala?

Aiala soc jo mateixa, des de la creació de les cançons fins a la gravació del disc, tot i que per als directes m'acompanyarà una banda.

Et consideres una cantautora soul?

Sempre he escrit, des de molt petita. No només cançons, també contes, perquè ha estat una necessitat vital per treure tot el que porto a dins. Quan veig que tinc prou material, em poso a fer

cançons. De vegades començo arrodonint la lletra, i d'altres investigo en les bases i busco una lletra que hi pugui encaixar. Per al disc, **Chalart58** m'ha ajudat molt en aquest procés, ja que de vegades ell aportava les bases pregravades i hem començat a treballar a partir del seu material. Hi ha hagut diferents punts de partida, perquè amb quatre o cinc acords i una lletra es fa molt més interessant buscar el camí per construir una cançó.

Com funciona la relació amb Chalart58?

El conec des que tocava la bateria amb **La Kinky Beat** i tenia la meva edat. Ens hem vist créixer i l'evolució es nota. Al llarg d'aquests anys s'ha creat un respecte en la feina mútua i una gran confiança. A l'estudi ens compenentrem, jo toco el piano i la guitarra i ell la bateria, els baixos i el que calgui. Té tot el que em falta i a l'hora de crear i produir ens complementem perfectament.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=1xSL7ucaShc>

També t'has encarregat de la producció i del disseny... La teva empremta apareix en tots els detalls del disc?

Sí, perquè volia que el disc tingués una coherència amb uns colors propis i la meva imatge. Per al disseny he treballat amb Carlos Undergroove donant-li voltes i voltes, perquè tenia una idea bastant clara però sempre em quedaven dubtes. I amb els clips, tres quarts del mateix. Els dos darrers els he fet amb Pol Ferraris; m'agrada molt treballar amb ell perquè som de la mateixa generació i ens entenem a la perfecció tant en el pla visual com en l'artístic, i a més respecta molt les meves decisions. M'agrada sentir-me feliç amb el que faig.

El títol, '2021: An Earth Oddity', és un homenatge al músic David Bowie i al director de cinema Stanley Kubrick?

Bowie és l'entitat que més m'ha inspirat a la vida. M'ha influenciat tant en l'aspecte musical com en el visual, perquè des de petita vaig descobrir com cuidava la posada a escena i les seves metamorfosis. Aquest nou disc em sembla una bogeria igual com va ser *Space Oddity* (Philips, 1969), el seu segon disc. I, d'altra banda, una de les meves pel·lícules preferides és *2001: A Space Odyssey* (1968) de Kubrik. Recordo que tenia 10 anys i ningú aguantava aquella pel·lícula i a mi m'encantava. I com a homenatge a tots dos vaig decidir fondre els títols. A més, ja hem vist com ha començat l'any 2021, i segur que es convertirà en una odissea total.

El clip de "Fighting and Learning" és tarantinià i rodat als Monegros, i "Face to Face (Silence)" està gravat a Espot. Són dues imatges molt diferents. Per què?

Per al primer hi va haver un gran desplegament, i el segon és més senzill, perquè entre el coronavirus i les restriccions vam intentar fer-ho amb el mínim equip possible. Tot s'ha de dir, no ens va anar malament que hi hagués confinament, perquè no hi havia gent i hem pogut treballar amb tranquil·litat. A més, "Face to Face (Silence)" és un tema més introspectiu i només hi surto jo.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=K5xj_hkMMQ

Tanta importància té Youtube o les xarxes socials per fer dos videoclips abans de la sortida del disc?

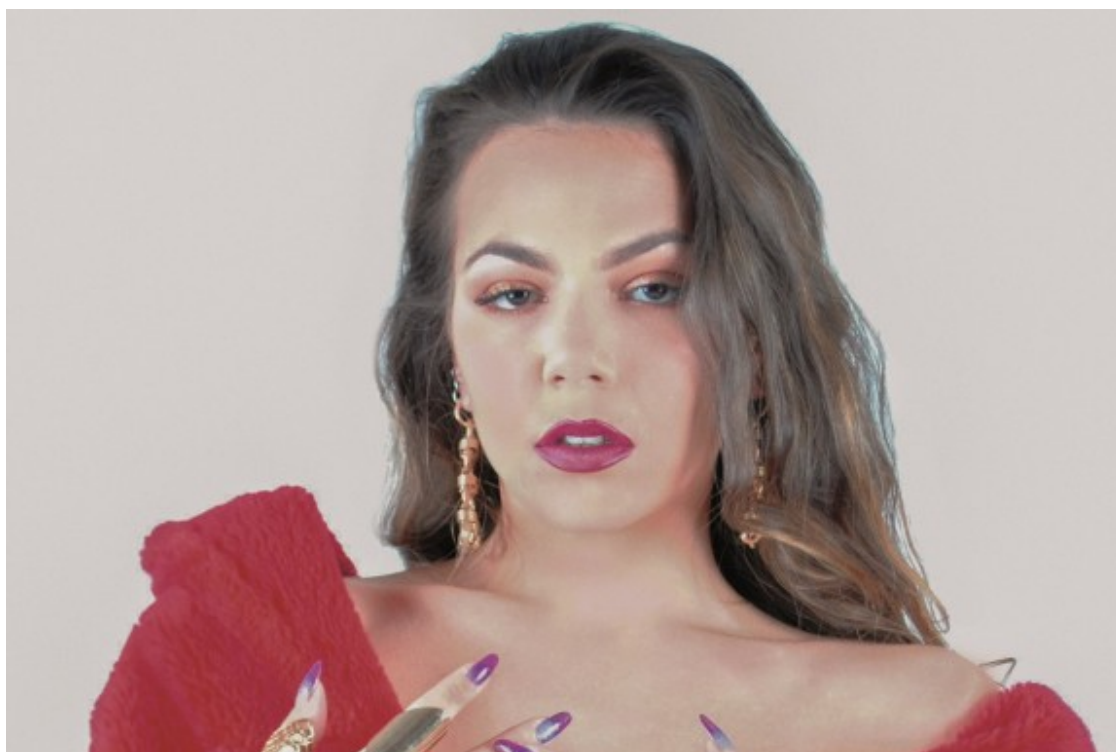
Avui en dia Youtube no té tanta influència com fa uns anys, però les xarxes socials en general sí que tenen importància. Hi ha coses que si no entren pels ulls no arriben a la gent, encara que em faci ràbia i no m'agradi la idea. Per sortir a la tele necessites clips, i a internet és imprescindible. Tot és visual, és la meva carta de presentació. A més, m'agrada cuidar els temes orgànics per fer-los bonics i que tinguin un valor artístic, mes enllà de les imatges que acompanyen una cançó.

El disc sona molt orgànic, amb temes més soul com "Always Want More", o amb la recerca dels ritmes caribenys a "Can You Feel That Fire"...

La majoria de temes són una mescla de la part orgànica amb molts sàmplers i detalls electrònics. A "Fighting and Learning", per exemple, la cançó demanava un contrabaix. Cada tema demanava un tractament específic. A "Love and Power" hi col·labora Willow Vsound, que li aporta una sonoritat house més electrònica, perquè és una música que, quan podíem sortir, també la ballava. No em tanco portes, m'agrada fer el que escolto.

La dificultat del disc serà com traduir-lo als concerts en directe?

Ja estem treballant les cançons amb la banda. Amb el temps m'estic trobant més com a persona i la meua veu també ha anat evolucionant. Llàstima de les restriccions, perquè tenim moltes ganes de portar aquest disc al directe, hi ha diversos elements que ens donaran joc a l'escenari sobretot pel que hem après en els darrers temps.

Aiala Foto: Amparo Martín

En un món discogràfic dominat sobretot pels homes, creus que serà complicat col·locar una proposta com la teua?

No sé si la gent em jutjarà per l'aspecte físic abans d'escollir-me... El que tinc clar és que el concepte d'un artista canvia moltíssim de veure't en un clip a trobar-te en directe. En el món en què vivim malauradament la imatge té una gran importància. La meua feina és la música, però els clips també m'acompanyen i els dono un gran valor perquè són necessaris. He escollit la feina de cantar i fer música, però entenc que la imatge va lligada a la meua feina i ho he d'acceptar. Aquest món és així, però per damunt de tot vull treballar de manera ètica i correcta.

El disc sembla que estigui pensat com un vinil, amb els temes repartits en una cara A i una B. Era la teua intenció?

A l'hora de fer el *tracklist* va ser molt complicat posar els temes en ordre. És un disc més delicat que el primer perquè hi ha molta més varietat estilística. A l'última tria va quedar molt clar aquest concepte de vinil, perquè ha quedat molt ben repartit.

Què t'ha influenciat a l'hora d'escriure les teves cançons?

Ha estat una manera de treure la meua merda cap enfora. És un viatge personal una mica extrem, com la meua vida. Els darrers temps he passat per ruptures, una pandèmia, situacions diverses amb els col·legues i amb la família... A les lletres expresso el que no puc fer en el dia a dia amb la

gent o que no sé com treure de dins.

Com t'ha afectat la pandèmia en la creació del disc?

Quan ens van tancar a casa encara no havia començat a gravar res però ja estava escrivint i fent les maquetes dels temes. L'estiu passat, quan ens van desconfinar, tenia prou material preparat, vaig trucar a Chalart58 i vaig començar a anar a l'estudi La Panchita. En certa manera m'ha anat bé, perquè tota aquesta situació m'ha donat prou temps per escriure i també per treballar a fons. Per gravar el disc vam estar una setmana sencera amb tots els músics i col·laboradors i la setmana següent em vaig dedicar a posar-hi les veus. Al final del disc vaig acabar cansadíssima, diria que rebentada.